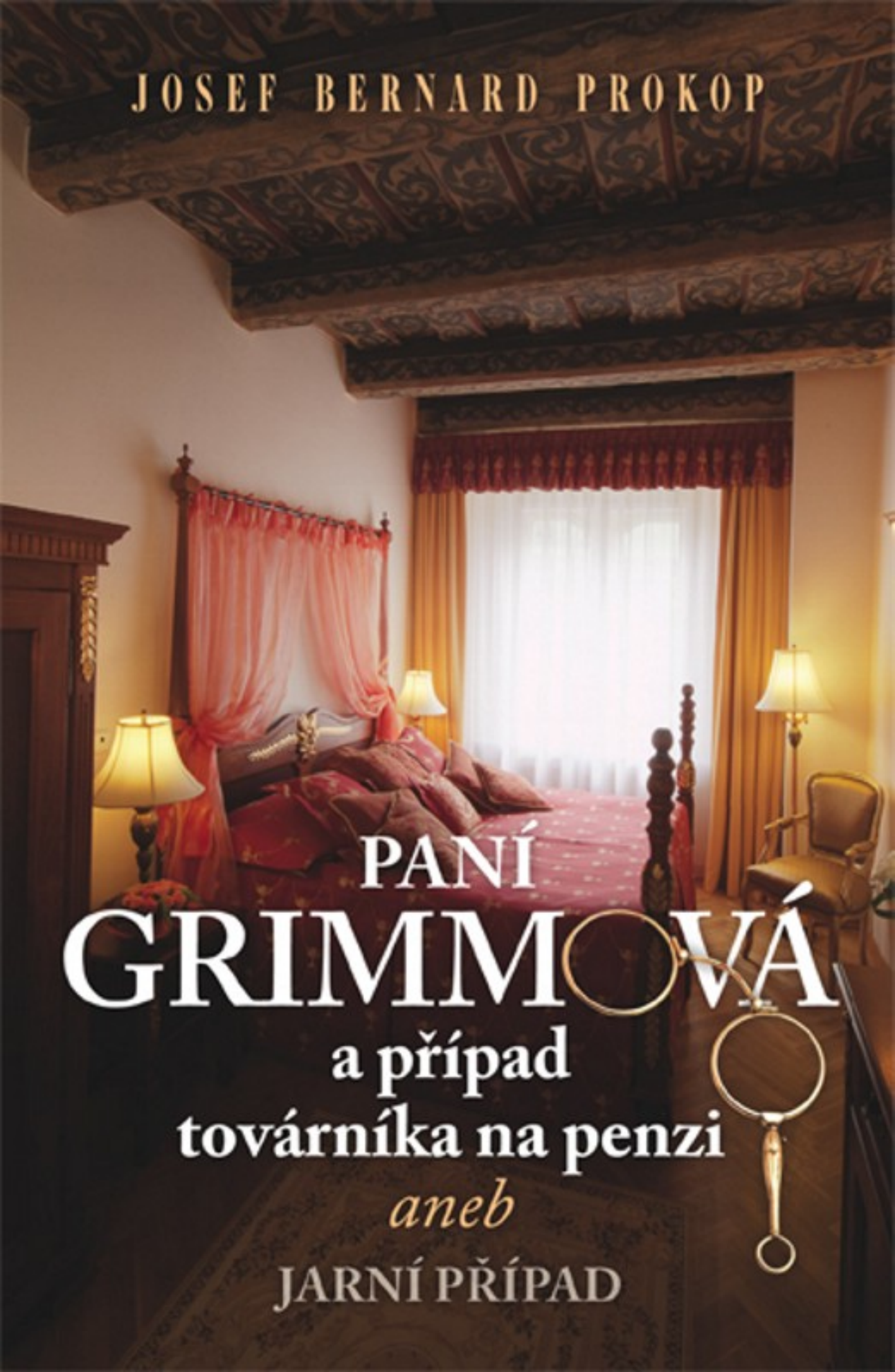
JOSEF BERNARD PROKOP
PANÍ
GRIMMOVÁ
a případ
továrníka na penzi
aneb
JARNÍ PŘÍPAD

PANÍ GRIMMOVÁ A PŘÍPAD TOVÁRNÍKA NA PENZI

aneb

JARNÍ PŘÍPAD

JOSEF BERNARD PROKOP

PANÍ GRIMMOVÁ

a případ továrníka na penzi

aneb

JARNÍ PŘÍPAD

Fortuna Libri

Josef Bernard Prokop
Paní Grimmová a případ továrníka na penzi
aneb Jarní případ

Copyright © Josef Bernard Prokop, 2016
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2016
Cover design © Daniela Antalovská, 2016
Front cover photo © Jiří Antalovský, 2016
Back cover photo © dgool/123RF, 2016

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jana Semelková

První vydání.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou
nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-072-1

Kapitola první

Město leželo v ranním oparu kdesi hluboko pod zámeckým oknem. Stromy ještě ojíněné ranním chladem lemovaly pohled na domy a domky. Paní Grimmová zhluboka vdechla ještě trochu chladný vzduch.

Stála teď na balkonu svého pokoje a rozhlížela se. Přesněji, nemohla se dost vynadívat na rodný Kostelec, zarámovaný rozkvetlými stromy a keři a ozvučený tisícihlasými trylkovými kadencemi všech opeřených obyvatel města.

Byla od přírody snílek, nikdy se neubránila melancholickým vzpomínkám na uplynulé roky. Mizerné, dobré, beznadějné, i plné lákavých představ. Není tomu ještě tak dlouho, co se odtud dívala i se svým manželem. Kolik je to let? Pět? Připadalo jí to jako půl století.

„A je tu jaro," pravila k sobě polohlasem, poněvadž ucítila v nose povědomé zaškrábání a vzápětí musela mocně kýchnout. Přicházelo to dvakrát ročně – na konci dubna a trvalo až do začátku května a poté na sklonku léta. Lékařská věda jí nedokázala odpovědět, na co vlastně tu malou alergii má, poněvadž ani jeden ze sedmnácti vpichů nereagoval a ve spirometrické laboratoři krčili rameny. Objevovala se nicméně, jak již bylo řečeno, a mizela vždy o dva, až tři týdny později. První věštila opravdový začátek jara, druhá konec léta.

Pokud bychom si toho dne vzali na balkonu do ruky dalekohled, jako nyní paní Grimmová, a podívali se na náměstí

města Kostelce, mohli bychom počítat jednu malířskou paletu vedle druhé. Spousty malířských stojanů a umělců obojího pohlaví a různých dat narození zaplavily náměstí a dělaly starosti policistům, majícím na starosti plynulost dopravy.

Každý rok touto dobou ožíval totiž Kostelec malířským festivalem a prodejní výstavou všemožných krajinářských obrazů. Od originálů, přes více méně zdařilá díla kopistů, až po tvorbu soudobou. Každým rokem byla vypsána soutěž v několika kategoriích. Nejzajímavější byla cena za nejosobitější vyobrazení kosteleckého náměstí, anebo jiné městské zajímavosti.

Zájemci o malování si vybrali některé z volných míst, zaujali své stanoviště a pouštěli se do práce. Porota, dílem odborná, dílem složená z amatérských nadšenců, udělovala každoročně tři ceny, velmi slušně honorované. O festival byl tedy zájem, každoročně přilákal zástupy lidí z okolí i daleka. Hotely a penziony měly plno a také obchodníci si mnuli ruce.

Paní Grimmovou velmi mrzelo, že na takovou věc nepřišla sama. Byla to myšlenka paní Pollakové, manželky hoteliéra a majitele Podzámeckého hotelu.

Podzámecký hotel byl nejlepším podnikem svého typu nejenom ve městě, ale i široko daleko v kraji. Měl starobylý ráz, včetně stylu, jakým zde přistupovali k hostům. Není tedy divu, že po celý rok bylo velmi obtížné tu získat jak pokoj, tak i místo v hotelové restauraci.

Hotelová budova ve svém základu pamatovala ještě třicetiletou válku a byla jedinou, která patřila historicky k zámku, ale vlastnil ji někdo jiný.

Majitel, pan Pollak, byl velmi typickou a oblíbenou postavou města Kostelce. Menší, s nevýraznou vlasovou pokrývkou, avšak s o to výraznější až caesarskou hlavou, nosící vždy světlý oblek, modrou košili, připomínající námořnický styl, a stylový klobouk, vše typem patřící spíše do Středomoří. Pro každého našel dobré slovo. Měl rád svou ženu, lidi, své město a především svůj hotel. A pokud mohl, vždy vyhověl.

Tedy kývl i své ženě, když ho jednoho dne požádala, aby prosperující hotel podpořil malířský festival. Od onoho okamžiku už sedmkrát hostilo kostelecké hlavní náměstí neuvěřitelné množství výtvarníků.

Paní Grimmová milému panu Pollakovi kývla, když ji rozpačitě požádal, zda by vítězové a porota mohli slavnostně poobědvat v některém ze zámeckých sálů. A také mu, i když velmi nerada, kývla na zapůjčení několika obrazů z vlastních sbírek. Nutno přiznat, že pan Pollak rozhodně nešetřil na ostraze a výstava měla bezpečnostní opatření podobná Louvru.

* * *

Když paní Grimmová završila snídani skvělým meruňkovým koláčem paní Marie a vydala se do středu dění, nemohla téměř přes náměstí projít. Malířské stojany jeden na druhém a stejné množství snaživých mladých, i starších umělců, snažících se vyhovět zadání a zachytit podobu a zejména atmosféru náměstí nebo města jako takového.

Měla výtvarné umění ve velké oblibě, sama sice ke své lítosti malovat nedokázala, ale díky svému otci věděla o tomto oboru dost, aby rozpoznala talent od pouhé snahy.

Navíc každý rok zapůjčovala, jak už bylo řečeno do výstavní síně, která stála na náměstí, několik zajímavých pláten.

Letos to například byla krásná kolekce akvarelů z města Kostelce od slavného Vojtěcha Jansy. Dotek starých časů zprostředkovaný očima a štětcem tohoto umělce byl čímsi jedinečným. Takovou kolekcí se mohla pochlubit jen Praha a její Kostelec. Staré, dnes již neexistující domy na předměstí, barokní přístavba kostela, stržená během puristické regotizace na konci devatenáctého století.

Zkrátka jeho akvarely a kartony dýchaly neopakovatelnou atmosférou starých zidealizovaných časů.

Shodou okolností i na zámku mělo dojít k výtvarnému počinu. Objednali restaurátora z hlavního města, aby oživil fresky zámecké kaple, a pokud by zbyl čas – a peníze – i několika dalších místností.

* * *

Shluk lidí a neobvyklý neklid na náměstí se jí ani trochu nezamlouval. Rozhodla se tam zajít, až se atmosféra trochu uklidní a bude možné nerušeně pozorovat umělce, tedy činnost, kterou milovala.

Ještě jednou tedy přejela náměstí pohledem a klidným krokem pokračovala k zámeckému kopci. Když míjela Podzámecký hotel, slyšela za svými zády zaskřípět brzdy. Hluk automobilového motoru ustal, když řidič vypnul motor, poté k ní doletěl známý hlas:

„Pány Grimmova! Pány Grimmova! Nelly!"

Otočila se, poněvadž hlas dobře poznala. O několik metrů dál spatřila velkou limuzínu, jejíž šofér v tmavém obleku právě otevíral dveře postaršímu pánovi. Byl to její dobrý známý, továrník na penzi, pan Séguier. Ačkoliv byl rodem odkudsi z jižní Francie, zamiloval se do Čech i města Kostelce a pravidelně přijížděl, dokonce několikrát do roka.

Přivítali se objetím a polibkem na tvář. Bylo slyšet, že za dobu, kdy tu nebyl, nezahálel a zušlechťoval si znalost jazyka českého.

„Já jsem moc rád, že vás vidím, pani barónko."

„To je překvapení! A milé!" Odpověděla popravdě paní Grimmová.

Starý pán přikývl a rozzářila se mu tvář.

„Kdy jste přijel?"

„Je to dva dny. Ve středu. Já jsem se vzpomněl, že tady bude v Kostelci un grand festival, těch, co dělají óbrazy, jak se… "

„Malířů… "

„Eh bien, jak říkáte. Malířů. A já zrovna chci si udělat radost a pár jich koupit. A navíc, mám tu neteř. Chtěl jsem ji vzít k vám na zámek, ale ona neměla čas."

„Neteř?" podivila se upřímně paní Grimmová. „Vy máte příbuzné v Čechách?"

Pan Séguier přikývl.

„Moje sestra se vdala do Čech. Já byl za ní… il y a vingt ans… Od té doby já jezdím pořád!"

„Kde máte neteř teď?" zajímalo paní Grimmovou.

„Na naměstí, taky kreslí a maluje… Chce vyhrát cenu! Vy pojďte teď se mnou, paní Grimmová, je to možné?"

Baronka si vzpomněla na přecpané náměstí, ale výraz pana Séguiera byl natolik prosebný, že přikývla.

Slovo tlačenice ani vzdáleně nevystihuje shon na kosteleckém hlavním náměstí. Baronka a starý pán se prodírali davy a Séguier pátral bystrýma očima po neteři.

Paní Grimmová neměla valnou chuť napodobit jeho rychlou chůzi. Když už tu musela být, chtěla si vychutnat atmosféru davového malování. Ve vzduchu bylo cítit ostré, ale docela příjemné aroma malířských barev. Zvolnila krok a nahlížela umělcům přes rameno.

Bylo opravdu nač se dívat. Kromě několika opravdových mazalů se tu objevily obrazy veskrze zajímavé. A dokonce několik vynikajících.

Nechápala dost dobře, proč se festival nekoná raději v létě. Vzpomněla si na předminulý ročník, kdy účastníkům museli organizátoři postavit prostorný vytápěný stan, aby v chladu, který panoval, bylo vůbec možné malovat. Duben, za kamny ještě budem…

Zarazila se před plátnem mladé dívky. Její výtvor byl opravdu pozoruhodný a nemohla se od něj odtrhnout. Byla to abstraktní podoba kosteleckého náměstí, avšak se zachovanými nejvýraznějšími stylovými prvky. Člověk nemusel být znalec, aby ho onen obraz okouzlil. A pak že naše století nemá talenty!

„Páni Grimmová, páni Grimmová!“ zaslechla Séguierovo volání.

Vzhlédla od plátna a vydala se k němu. Starý pán stál u jednoho z nesčetných pláten a objímal se, až nestrýcovsky, s mladou dívkou. Baronka přistoupila blíž a počkala, až se ti dva přivítají.

Pan Séguier se odtrhl od své půvabné neteře. Přivolal pohybem ruky paní Grimmovou.

„Páni Grimmová, to je má nièce, neterž!“

Baronka dívce podala ruku a přejela ji zvědavým pohledem. Dívka učinila totéž. Pak podanou ruku bez váhání stiskla. Měla pevnou, suchou a teplou dlaň.

„Znám vás z vyprávění, paní baronko. Iveta Menier. Těší mě.“

„I mě, Iveto, ale prosím bez té baronky.“

Pan Séguier považoval za potřebné zasáhnout.

„Iveta většinu života trávila ve Francii, kde titres běžně užíváme. Může vám povídat Nelly?“

Paní Grimmová se usmála.

„Samozřejmě, budu ráda.“

Iveta byla asi pětadvacetiletá, na ženu velmi vysoká a štíhlá, se záplavou hustých tmavých vlasů a koketním úsměvem. Její oblečení, připomínající romantické obrazy bílou košilí, sakem, trochu umazaným od barev, a přiléhavými kalhotami, dotvářelo obrázek úspěšné mladé ženy. Na jejím malířském stojanu viselo plátno a na něm velmi zdařilá kompozice historického náměstí. Nic geniálního, nicméně dobrý nadprůměr.

Iveta viděla, jak si paní Grimmová prohlíží její výtvor a patrně uhodla její hodnocení.

„Vím, Nelly, nejsem Rubens.“

Paní Grimmová se ještě několik okamžiků dívala na plátno, pak kousek poodstoupila.

„Naopak, Iveto, kdyby byl na prodej, koupím ho pro zámek!“

Pan Séguier pyšně naslouchal. Při posledních slovech zavrtěl hlavou a zamával rukou.

„Kdépak! Obrázek musím mít v Poitiers! Abych mohl vzpomínat na Kostelec!“

Náhle se baronka cítila provinile. Ona se tu baví, místo aby dlela na zámku a vyčkávala restaurátora. Většinou jezdil pan Orel, starý známý, nedbalého chování i zevnějšku, oblečený do šatů nejistých barev, na nichž se vyjímaly malé, avšak zřetelné nánosy, které neumožňovaly jejich přesný popis. Šlo o bručlavého hrubiána, který měl však zlaté srdce a opravdu uměl. Hermína ale pana Orla upřímně nenáviděla, takže by od ní bylo velmi nepěkné, kdyby ji s ním nechala příliš dlouho. Raději se omluvila svým dvěma přátelům, vzala telefon a zavolala na zámek.

„Jo, je tu,“ odpověděl jí Hermínin hlas ve sluchátku, ale zněl bez obvyklé zášti. „Nelly, nemusíš spěchat.“

To bylo podivné a Hermíně nepodobné. Rozloučila se s panem Séguierem a došla na zámek. Na nádvoří stálo auto, které tu bylo navíc, neznala ho. A rozhodně stálo za prohlídku, poněvadž něco takového se na ulici hned tak nezahlédne. Malé autíčko světle okrové barvy a světle modrých poklic kol mělo na přední kapotě namalovanou reprodukci Arcimboldova portrétu Rudolfa II. Jako boha Vertumna. Zkrátka auto člověka, který je malířem tělem i duchem.

Když vešla do salonu, pochopila, proč nemusela spěchat. V místnosti byl kromě Hermíny, Heleny a Johany ještě muž. Ne však pan Orel, to jí bylo hned jasné. Byl to typ svůdce, muže, který si obratem získá přízeň většiny přítomných osob opačného pohlaví. Snědý, černovlasý, kudrnatý s veselýma očima. I on však mohl na obou mladších ženách nechat oči. Baronka si všimla, že Johana si vzala svou nejsvůdnější krátkou sukni, která z ní činila velmi přitažlivou mladou ženu.

Muž vstal a uklonil se.

„Paní Grimmová, jmenuju se Kryštof Kondrac, synovec pana Orla, restaurátora. Jsem akademický malíř a restaurátor.“

„Dnes je to samá neteř a synovec," blesklo hlavou paní Grimmové. Nahlas však řekla: „Buďte nám vítán, Kryštofe. Helena a Johana vás jistě rády provedou zámeckou kaplí. Kdy se pustíte do práce?"

Kryštof pokrčil rameny.

„Třeba hned!"

„Dobrá, tak pojďme, ať vidíte, co je třeba, a pak vás nechám v péči těchto mladých dam."

Šli zámkem k jedné z jeho nejkrásnějších částí. Zámecká kaple, spíš bychom měli napsat zámecký kostel, poněvadž její rozměry byly úctyhodné, měla svůj původ již v dobách, kdy kostelecký hrad byl nedobytnou pevností. Snad už v dobách románských se tu sloužily mše za úspěch zbraní těch, či oněch. Gotika dala kapli, dobrá, tedy kostelu, již dnešní půdorys a také překrásnou klenbu a kamennou kazatelnu, nemluvě o nástěnných malbách.

Kamenná podlaha pamatovala také mnoho. Například pozoruhodnou událost z roku 1561, kdy jeden z jejích předků chtěl v těchto místech pojmout za svou ženu mladou dívku, dceru sousedního hradního pána. Potíž byla v tom, že o ni velmi stál i jeden z nejzpupnějších šlechticů v království, který přísahal, že ji dostane, stůj co stůj. Onoho slavného svatebního dne, kdy ostražitost vojáků v branách hradu poněkud polevila pod přívaly svatebních hostů, vnikl onen muž, jmenoval se Michal Počepický z Počepic, do hradu a přemýšlel, jak by se co nejlépe pomstil za domnělou urážku. Podařilo se mu proniknout až do kaple. Tady se převlékl za duchovního a chtěl v příhodný okamžik oba mladé zamilované lidi probodnout a utéct předem připravenou cestou. Kněz, který je měl oddat, se sice překvapeně díval na druhého sluhu Božího, ale měl za to, že ho povolala nevěstina rodina. Nechal jej tedy stát poblíž a sám počal s obřadem. Pan Michal se pomalu přibližoval a pod kutnou svíral v ruce ostrou dýku. Když měl za to, že je příhodný okamžik, vyrazil a bodl.

V ten okamžik však shodou náhod oddávající kněz podával k políbení ženichovi a nevěstě Bibli. Michalova dýka se zabodla do Bible. Marně se snažil ji vyprostit. Bible vypadla knězi na kamennou podlahu a s buchnutím zůstala ležet. Mladík nevěřícně zíral. Než se vzpamatoval, již jej drželo nejméně dvacet rukou, aby již nemohl škodit. Protože si nikdo nechtěl kazit svatební veselí popravou, uvěznili zatím pana Michala v hradním vězení. Tady ho navštívil moudrý kněz, který k němu dlouho promlouval a upozornil ho na Boží zázrak. Dýka přece nešla vytáhnout! A na podlaze, kam dopadla Bible, zůstal její otisk! Tedy si Nejvyšší nepřeje, aby se Michal stal vrahem. Mladík dlouho přemýšlel a pak k sobě povolal hradního pána. Odprosil jeho, i jeho mladou ženu. Slíbil přátelství a očistil se dlouhou poutí do vzdáleného Santiaga ke hrobu svatého Jakuba. A když se vrátil, nebylo věrnějšího přítele nad něho.

Tak praví kronika rodu Grimmů. Mimochodem – otisk Bible v kapli zůstal až do dnešních dnů.

To vše a mnohé další vyprávěla paní Grimmová mladíkovi a neteřím. Pak si uvědomila, že na ni Johana s Helenou pohlížejí s dávkou netrpělivosti. Spolkla tedy další historky, podle jejího mínění velmi zajímavé, a poučila v rychlosti restaurátora, které z obrazů potřebují zásah a které fresky třeba konzervovat. Dokumentace ostatně ležela v jedné z lavic.

„Spolehněte se, paní baronko, hned se pustím do práce."

Paní Grimmová se pochybovačně podívala na Helenu a Johanu, ale nic neřekla. Kondrac pochopil a usmál se.

„Naučím dámy míchat barvy, budou mi pomáhat."

Baronka se vědoucně usmála a přikývla. Pokynula na pozdrav a nechal ty tři jejich zábavě.

* * *

Při vzpomínce na svatební pověst si paní Grimmová vzpomněla na blížící se vdavky své nejlepší přítelkyně. Bylo jí divné,

že ji nikde nevidí. Procházela zámkem v očekávání, že zaslechne nosný a dobře známý hlas, který ji bude hledat. Ale nic. Začínala si uvědomovat, jak jí bude Hermína chybět, až začne bydlet s Georgem. Zvykla si příliš na její stálou přítomnost.

„Snad ve svém věku není příliš rozrušená ze svatebních příprav?" V úsměvných vzpomínkách na vlastní předsvatební horečku došla ke dveřím Hermínina pokoje. Zaklepala a vešla.

Hermína seděla na lůžku a rozhodně neměla vzhled šťastně zasnoubené ženy. Jenom zdrceně vrtěla hlavou. Baronka se zasmála.

„Nemáš být náhodou šťastná? Bereš si svou velkou lásku, ne?"

Hermína na ni vrhla nešťastný pohled.

„Nelly, to nemůžeme stihnout!"

„Co máš na mysli?"

Hermína rozhodila rukama.

„Vybrat šaty, připravit bydlení, kostel, hostinu… Je to málem zítra!"

„Je to za nějakých deset týdnů, Hermínko."

Když viděla, že přítelkyně se nemá k žádné odpovědi, mávla rukou a vyšla opět na chodbu.

* * *

Zámek byl vylidněný. Prázdné pokoje, prázdné chodby. Dokonce ani na oběd se tu neobjevil prakticky nikdo. Paní Grimmová pobaveně vrtěla hlavou. Kuchařka Marie vrtěla rovněž hlavou, ovšem spíš rozhněvaně.

„Já to nechápu, Nelly, nechat si ujít můj oběd!"

„Víš, kolik je dnes v Kostelci různých akcí? To přece za oběd stojí…, i když je vynikající," dodala rychle.

S přibývajícím časem se zámek opět trochu plnil. Zahradník Emil přišel s plnými taškami sazenic, které, jak tvrdil, nestály ani desetinu toho, co měly. Pan Vršek zase přitáhl na vo-

zíku několik pytlů zásob pro zámeckou psí smečku a tvářil se nesmírně spokojeně. A podobně i Helena s Johanou. Paní Ludmila, lékařka na penzi, si jako vzácnou kořist nesla tři menší obrazy, které z nejasného důvodu nechtěla ukazovat. Hermína a Jiří si přinesli překrásný porcelánový servis.

Večeře se konala za všeobecné účasti a občasné nadšené výkřiky strávníků měly ukonejšit paní Marii, která dlouho truchlila pro zneuznaný oběd.

Obvyklé večerní zámecké zábavy, včetně hudby a „hazardních" her již probíhaly jako obvykle. Jen Johana se omluvila a vyrazila do města.

V půl desáté a deset minut se ozval telefon. Helena, která byla nejblíž, se rychle po něm natáhla a po svém „haló" naslouchala, pak zklamaně zvedla sluchátko do výšky a přivolala paní Grimmovou.

Když přišla, řekla jí Helena potichu: „Pan Séguier!"

Baronka se usmála a vesele se ozvala do telefonu. Pak se zamračila, poněvadž slyšela vyděšený hlas svého přítele:

„Páni Grimmová, hrozné neštěstí! Přiďte, prosím, hnéd teď!"

* * *

V hotelu vládl naprostý klid, a tak doufala, že to bude planý poplach. Jaké hrozné neštěstí?

V recepci se vyptala na číslo pokoje a vyjela výtahem do prvního patra. Malé, vkusné lucerničky na stěnách dávaly množství světla, takže šla bez obtíží podle šipek s čísly. Nebyl to vůbec malý hotel, jak by se zvenku zdálo. Nabízel několik desítek pokojů ve třech patrech. Séguierův měl číslo 12A. Zasmála se lidské pověrčivosti.

Po pohodlném červeném koberci došla k jedenáctce a dvanáctce, zastavila se před vedlejšími dveřmi. Poblíž se nacházely před prudkým služebním schodištěm už jenom privátní

místnosti, jak hlásal nápis na zdi. Na zemi mezi dvanáctkou a dvanáct A jako by byla skvrna. Paní Grimmová se zamračila a podívala se pozorněji. Že by krev? Naštěstí šlo jen o otlačené místo, kde dříve stálo něco těžkého.

Zaklepala na Séguierův pokoj. Dveře se po chvíli otevřely a vyděšený továrník na penzi ji rychlým pohybem ruky zval dovnitř.

Vešla a rozhlédla se po pokoji. Ocitla se v přepychovém apartmánu, jistě jednom z nejdražších v hotelu. Z předsíně, či spíš haly, vedly troje dveře, jedny do další místnosti, zřejmě pokoje, druhé do koupelny a poslední do šatny.

Paní Grimmová se obrátila na Séguiera.

„Co se stalo, Léone?“

Místo odpovědi zamířil Séguier do šatny, rozsvítil a otevřel dveře jedné ze skříní. Byl v ní nehybný a zakrvácený mladý muž.

Kapitola druhá

Baronka se rychle sklonila k mladíkovi a sáhla mu na zápěstí. Ucukla, poněvadž ruka byla studená jako led. Roztáhla mu prsty oční víčka a podívala se na zornice. Pro něj se dostavila jakákoliv pomoc pozdě.

„Léone, co se stalo?“

„Nelly, já přišel, my přišli s Ivetou a chtěli si dát šaty do skříně a on tam byl!“ Ukázal třesoucí se rukou Séguier.

„A Iveta je kde?“

„Já poslal ji pryč. Nechci, aby měla potíže.“

Paní Grimmová si povzdychla, Zavrtěla hlavou.

„Musíme zavolat policii.“

„Si, certenement, mais…“

Séguier vytáhl kapesník a utřel si zpocené čelo. Vypadal náhle daleko starší a paní Grimmové se ho zželelo. Dovedla ho do pokoje, posadila do křesla. Otevřela bohatě zásobený hotelový bar a nalila mu štědrou dávku dobré whisky.

„Vypijte to!“

Továrník mechanicky poslechl a vypil skleničku. Do tváře se mu vrátila barva. Zhluboka se nadechl.

„Nelly, co když oni budou mít za to, že já…“

Baronka se usmála tomu, jak i nyní Séguier zvládá češtinu a zavrtěla hlavou.

„Buďte bez obav! Tomu, kterému zavolám, to myslí!“

Vytáhla mobilní telefon.

* * *

O půl hodiny později už v hotelu chodilo množství uniformovaných i civilně oblečených policistů a zkoumali, prohlíželi, měřili a odebírali vzorky. Inspektor Chval byl rovněž v pilné práci. Seděl s panem Séguierem a zpovídal ho.

Paní Grimmová si prohlížela pokoj i možné místo činu, samozřejmě tak, aby nebránila kriminalistům.

Chval ji zahlédl a přes tvář mu přelétl pobavený úsměv, když viděl baročnu očividnou posedlost. Vypadala jako honící pes, jdoucí po horké stopě.

„Nelly," zavolal na ni, „pojďte si k nám sednout. Pomůžete mi, kdybych nějakému slovu nerozuměl."

Paní Grimmová vděčně nabídku přijala.

Tělo bylo již vytaženo ze skříně a položeno na nosítka. Mladík byl podobný typ jako Kryštof, restaurátor, který dnes přibyl na zámek. Paní Grimmová si však nevzpomínala, že by ho někdy jen zahlédla.

„Pusťte nás tam!" ozval se mužský hlas. Otočila se po zvuku a spatřila dvojici, muže a ženu. Jednalo se o nesourodý pár. Muž byl oblečený velmi elegantně do světlého saka a tmavých kalhot, střední postavy, velmi statný, ale ne tlustý, měl kulatou, poctivou tvář a ustupující vlasy.

Jeho partnerka byla o mnoho vyšší, na ženu možná vysoká až příliš, štíhlá, skoro hubená, jako někdo, kdo rád a hodně sportuje. Obličej měla nápadně krásný, i když bylo znát, že na sokolském sletu by cvičila nikoliv se staršími dorostenkami, ale se ženami.

Vstoupili majitelé Podzámeckého hotelu, pán a paní Pollakovi. Pollaková předběhla svého muže a vkročila do haly Séguierova apartmánu první. Obrátila se velitelsky na nejbližšího z policistů a ostře spustila:

„Co se tu stalo? Slyšeli jsme, že…“ Vtom zahlédla mrtvé tělo, prudce zbledla a zapotácela se. Její muž k ní ihned přiskočil a podepřel ji. Bylo vidět, že je zvyklý o svou ženu pečovat.

Chval zaslechl hlas, ihned vyskočil, omluvil se Séguierovi a několika kroky se objevil v hale. Jedním pohledem se zorientoval a oslovil příchozí.

„Vy jste majitel? Nebo správce?“

Statný muž přisvědčil.

„Jsem Rudolf Pollak a to je má žena Kristýna. Hotel nám patří… Co se tomu chlapci stalo? Kolaps?“

„Jsem inspektor Chval, pane Pollaku, ve vašem hotelu došlo k trestnému činu. Ten mladý muž byl zavražděn.“

„Zavražděn? Tady? Je určitě mrtvý?“ zeptala se Pollaková. Už se trochu vzpamatovala, ale stále nejistě pokukovala po nehybné postavě.

Pollak vytáhl z kapsy saka kapesník a otíral si pot, který mu náhle vyrazil.

„Můj Bože! Vražda v našem hotelu! Jestli se to rozkřikne, máme po klientele!“

„Buďte bez obav,“ uklidnil ho Chval. „Budeme diskrétní, jak to jen bude možné.“

Pollak se zhluboka nadechl.

„Kdo je to?“

„Neměl u sebe žádné doklady, zatím nevíme…“

Pollak se přemohl a podíval se směrem k nehybné postavě.

„Nikdy jsem ho tu neviděl…“

Chval sledoval jeho pohled a chápavě ho poklepal po rameni.

„Vezměte odtud paní Pollakovou. Budu mít pár otázek, kde vás najdu?“

„Budeme ve vedlejším bytě, jsou tam cedule Private.“

„Tam bydlíte?“ otázala se se zájmem paní Grimmová, která mezitím přišla z pokoje.